

Minnen från prosten och kyrkoherden i Hjärpås pastorat... Johan Peter Sandz...

8 E b Sandzén, Johan Peter

[SANDZÉN, J.P.]

Lidköping.
1900 -

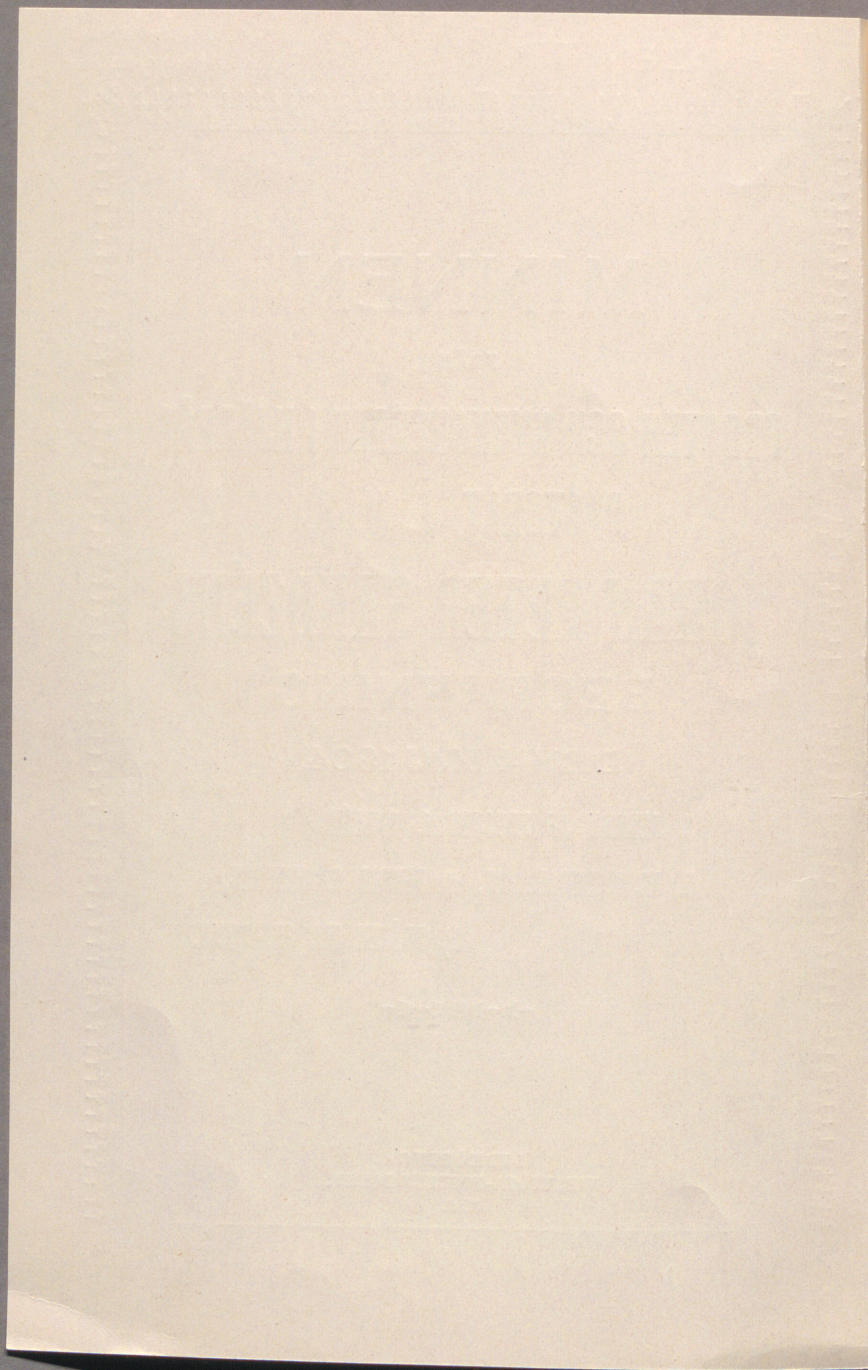
MINNEN
FRÅN
PROSTEN OCH KYRKOHERDEN I HJÄRPÅS
PASTORAT, L. V. O.
JOHAN PETER SANDZÉNS
BEGRAFNING
DEN 4 MAJ 1904.

I. PEDIKAN AF PROSTEN A. SAHLÉN.

II. MINNESVERSER AF: a) REKTOR E. JUNGNER,
b) FRÖKEN IDA GRANQVIST.

LIDKÖPING
WESTGÖTA-POSTENS BOKTR.
1904.

MINNEN

FRÅN

PROSTEN OCH KYRKOHERDEN I HJÄRPÅS

PASTORAT, L. V. O.

JOHAN PETER SANDZÉNS

BEGRAFNING

DEN 4 MAJ 1904.

- I. PEDIKAN AF PROSTEN A. SAHLÉN.
- II. MINNESVERSER AF: a) REKTOR E. JUNGNER,
b) FRÖKEN IDA GRANQVIST.

MINNEN

FRÅN

PROSTEN OCH KYRKÖRDEN I HÄLRÅS

PASTORAT, L. V. O.

JOHAN PETER SANDZENS

BEGRAFNING

DEN 4 MAJ 1804

I PEDIKAN AF PROSTEN A. SANLÉN.

II. MINNESBESKRIFTELSE AF: a) REKTOR E. JUNGNER,

b) FRÖKEN IDA BRANQVIST.

I Jesu namn.

Joh. 17: 24.

Fader, jag vill, att hvarest jag är, der skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig, på det att de må se min härlighet, som du har gifvit mig; ty du har älskat mig före verdens grundläggning.

Det har behagat öfverherden Jesus Kristus att gifva dessa församlingars herde, Prosten och Kyrkoherden J. P. Sandzén, hemlof. Budskapet derom grep djupt deras hjärtan, som kände honom. Och om blickar och hållning kunna tala saknadens språk, så är uppenbart, att I, hvars herde han varit, kännen skiljsmessan särdeles djupt. Ej underligt. Ty den jämförelsevis långa tid af 27 år, hvarunder han verkat ibland eder, har varit tillräcklig att väcka ömsesidig förståelse och förtroende mellan läraren och åhörarne. I hafven då märkt, att han uppbar sin ämbetsgerning i kraft af och i lydnad för det ordet: *föd mina lamm, föd mina får*. I veten, huru han vid sjukbäddar räckte fram det ord, som manar hjärtat att utgjuta sig i bön inför honom, *som rättfärdighet lärer och är en mästare till att hjälpa*. Många af eder minnets jämväl, huru han, såsom ledare af nattvardsundervisningen, var angelägen om, att det unga hjärtat skulle öppna sig för Jesu kärlek. Hans ögonmärke vid ordets förkunnelse var att göra Kristus känd och älskad. Hädanefter skall han icke mer tala till eder såsom förr. Men själf har han valt det Guds ord, som han ville hafva föreläst i församlingen på denna

stund. Det är samma ord, som vi från början hörde ur Joh. 17: 24, och som utgör en del af Jesu öfverstepresterliga förbön. När den hädangångne under sin sista lefnadsdag förordnat denna text, sade han: »Där är allt samlat. De trognas, Guds barns, salighet, betryggad genom Jesu förbön». Från denna synpunkt vilja vi också betrakta dessa ord.

»Der är allt samlat», ja, så är det. I Jesu förbön har samlat sig allt, både det som hör till början och till fullkommandet af vår frälsning och salighet. Ty där beder Jesus för oss icke om något mindre än det, som han förvärfvat åt oss. Och han beder om det, icke blott för dem, som redan hunnit fram till lärjungaskapet hos honom, utan ock för dem, som genom dessas ord skola föras till tro på honom. För hans förbön äro vi föremål, äfven om vi ännu stå utanför lärjungakretsen. Åt alla har han förvärfvat nådesrätt till sitt rike och beredt en ny, lefvande väg dit in. Och hvad ville han heldre, än att vi alla låte föra oss in på den vägen! Det gäller hans rikssak. Och den ligger honom så om hjärtat, att han sagt: *när jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.* Utan detta dragande kunna vi icke stanna för att besinna, hvad som tillhör vår frid. Då du i stilla stunder vid ordets ljus begrundar lifvets och dödens allvar, kan du förnimma en kraft, som riktar din blick inåt och uppåt. Inåt ransakar den och finner skuld. Och du måste medgifva, att du icke är färdig. Bli det bekymmer deröfver, lyftar samma kraft din blick uppåt. Och du ser, huru skulden kan efterskänkas och du kan blifva färdig att skiljas hädan i frid. Hvad är det för en kraft, som manar dig att se sådant? Det är kraften af Jesu förbön. Den syftar till samma mål som Fadrens dragande, nämligen att du skall gifvas åt Jesus för att evigt vara hans. Men det må be-

märkas, att kraften af Jesu förbön är lika litet oemotståndlig som Fadrens dragande. Man kan i egenvilja göra motstånd. Och då kommer man icke fram till frälsningen i Kristus. Derfor, när du märker, att frälsarefamnen är öppen för dig, låt sluta dig inne i den! Der är rum för syndare, som söka frälsning. Och endast der äro de trygga, endast der är deras salighet betryggad genom Jesu förbön. Den i Kristus funna saligheten är endast hos Kristus betryggad.

De, som omfattat Jesus såsom sin frälsningsklippa, äro åt honom af Fadren gifna. De äro Jesu egna. Och för dem fortfar han att bedja; ty de behöfva bevaras och tillväxa i nåden. Och då så sker, fördjupas syndakännenheten och dermed äfven behofvet af nåd. Och på det att vi skola släppa oss själfva och allt vårt, blir skuldkänslan stundom så mäktig, att vi måste ropa utur djupen om hjälp till frigörelse. Huru godt att då veta, att vi hafva en förebedjare på Fadrens högra sida i himmelen! Ur de ord, som han i sin förbön brukar, afspeglar sig också hans frälsande kärleksvilja på det klaraste. Det är hans fulla allvar att låta dig se sin härlighet. I Jesu ord: *jag vill*, ligger en säker borgen för, att han skall använda hela sin herdetrohet för att bevara och behålla de sina. Sätt städse, särdeles i pröfnings och anfäktningens stunder, detta Jesu ord: *jag vill*, emot ditt klenmod, din svaghet, din skuldkänsla, och du skall finna, att där inneslutes en kraft, som lyftar dig öfver all nöden.

Detta hade den älskade och vördade ämbetsbrodren, som nu lemnat oss, ofta erfarit. Det var derfor han, särskildt under sin sjukdomstid, åter och återigen begrundade Jesu förbön, genom hvilken han såg sin salighet betryggad. Jesu ord lyftade honom upp på den rätta grundvalen: den för oss korsfäste och uppståndne Frälsaren. Då den hädangångne

några dagar före sin död vid ett tillfälle öfverfölls af en öfverväldigande kraflöshet och den sista stunden syntes vara inne, uttalades till honom de orden: *se Guds Lamm, som borttager världens synder*. Då han hörde de orden, tyckte han, att det vore så lätt att dö. Och efteråt sade han om den stunden, att den var den skönaste i hans lif. Ja, så går det, när någon med nådehungriga blickar ser på Jesu lidandesbild. Genom lidandesbilden bryta sig då fram strå-larna af Jesu härlighetsbild, och allt blir skönt, allt tryggt och ljuft för det troende hjärtat.

Genom Jesu förbön är Guds barns salighet be-tryggad; ty genom kraften af den tillväxer alltmer vissheten om frälsning. De, som skola vara, der Jesus är, dem drager han redan här allt djupare in i ge-menskap med sig. Och ju mera de så lära känna hans kärlek, dess vissare blifva de, att han skall full-borda alla sina ord om deras frälsning. Visserligen är det mycket hos de troende, som vill grumla denna visshet: den vidlådande synden, brist på vaksamhet och hjärtats naturliga obenägenhet att vara stilla in-för Herren. Men att de ändock med tron hålla fast vid löftet, beror derpå, att Jesus beder för dem, att deras tro icke skall varda omintet. Så fick också den käre hädangångne erfara det. Då under några dagar hans kroppsplågor voro mycket svåra, sade han: »oaktadt alla plågor är jag dock viss om syndernas förlåtelse och har ingen oro. Jesus har varit så god, att han förlåtit mig arme, eländige alla synder och gifvit mig syndernas förlåtelse för att få vara hos ho-nom och njuta en evig salighet. Tänk, så underbart, att en skröplig varelse som jag dock skall blifva för-klarad! Lofvad vare Gud Fader och Son och den helige Ande! Jag dör i Jesu namn; ty nåd är nåd». Sådana ord vittna ju om, att den bevarande kraften kommer ofvan ifrån och gör oss vissa och trygga.

Apostlen säger ju också: *med Guds makt bevarens I genom tron till den frälsning, hvilken är beredd att uppenbaras på den yttersta tiden, i hvilken I fån fröjda eder, efter att nu en liten tid, om så måste vara, hafva lidit bedröfvelse under mångahanda pröfningar.* Ja, bed du, Herre, för dina arma barn härnere, att deras tro icke varder om intet, utan att den under de mångahanda pröfningarna måtte luttras och kostelig vara i visshet om frälsning!

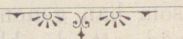
Guds barns salighet är betryggad genom Jesu förbön; ty i kraft af den uppkommer längtan att vara hos Jesus och att få se hans härlighet. Den heliga kärleken har en dragningskraft till det heliga. Ju mer du helgas och renas genom nåden, dess angelägnare blifver du att hafva din umgängelse i himmelen. Vi blifva då villigare att låta oss lösas från banden, som ännu fästa oss vid det, som är härnere. Ur djupet af hjärtat bryter sig allt oftare fram den der längtande bönesucken: *min själ törstar efter Gud, efter lefvande Gud, när skall jag få komma och träda fram inför Guds ansigte?* Se, det är Jesus, som bereder sina barn så, att de villigt och frimodigt kunna träda öfver gränsen mellan tiden och evigheten. Det är hans verk, att de kunna längta efter den stunden, och att de med bruden kunna säga: *ja, kom Herre Jesu! Och — "Dagen han är dock aldrig så lång, Att icke dess afton skall stunda"*. Arbetsdagens aftonskymning kommer, när Gud brukat sina barn till det, som han genom dem härnere velat uträtta. Hvilken nåd att då blifva kallad till en sabbatshvila, der man får se Jesus och hans härlighet, får se den, hafva del i den och fröjdas öfver den! Så kände den käre hädangångne det vid den annalkande förlossningen: »jag är glad öfver att få dö; ty jag tror syndernas förlåtelse, de dödas uppståndelse och ett evigt lif». Det är en evig kärlek, hvarmed

Fadren älskar sin enfödde Son. Och med samma kärlek älskar han oss, då vi äro i Kristus. De gåfvor, han genom Kristus gifver oss i denna kärlek, äro också eviga. *Guds gåfva är evigt lif i Kristus Jesus, vår Herre.* Denna stora gåfva har Jesus förvärfvat åt oss genom sin försoning. Och han betryggar den genom sin förbön åt hvar och en, som tror.

Den dyre och aktade ämbetsbroder, hvars jordiska del vi invigt till griftehvila, kallades till den himmelska sabbatshvilan den 22 sistlidne April kl. 6,55 e. m. Han hade undanbedt sig allt beröm. Men till Guds och sanningens ära vilja vi säga, att han var en rikt och mångsidigt utrustad personlighet, god ämbetsbroder och en trofast vän. Må hans vingårdsarbete i dessa församlingar bära skördar att inbergas i himmelen! Välsignelse hvile öfver hans arbete, frid hvile öfver hans minne!

Djup är saknaden af den ömme maken, den hulde fadren och den käre anförvandten. Gjute sig ned i edra sörjande hjärtan den tröst, som kommer ofvanifrån till alla dem, som lägga allt inför Herren. Hoppet om att få se Jesu härlighet är också förenadt med hoppet att få återse de kära, som i tron på Herren gått före hem.

Amen.

Vid _____
 Prosten J. P. Sandzéns
 graf.

Till stilla, ljufva hamnen
 Från jordens ve han gått;
 I hulda Fadersfamnen
 Han ändtligt hvila fått.
 Den trogne herden fröjden
 Till lön har fått i höjden.

Det *ideal*, du tänkte
 Och sträfvade att nå,
 Ej lifvet här dig skänkte;
 Men nu — hvad lott att få
Det lefva inför tronen
 Och höja lofsångstenen.

Till ljusets rymder trådde
 Din ande städse här.
 Hvad sällhet, när han nådde
 Det fulla ljuset där!
 Nu intet blicken skymmer,
 För dagen natten rymmer!

O, huru lätt att andas
 I himlens atmosfär!
 Hur' skönt, när röster blandas

I lof till lammet där,
Och du för första gången
Ta'r del i »nya sången!»

Ditt stoft i ro må hvila,
Tills Herren kallar dig,
Och du får salig ila
Att bo evinnerlig
Bland dem, som öfvervunnit
Och lifvets krona funnit.

Mitt enkla tack för hvad du gaf
Vid hemmets härd —
Se där min krans uppå din graf,
En minnesgård.

E. Jungner.

J. P. Sandzén.

Han sjöng sig fram under ve och tvång
 och trängsel och nöd på färden.
 Till dem han hörde, som gå i sång
 och jubel igenom världen.
 Ty skulle, skulle ej glädje bo
 hos en och hvar, som har funnit ro
 i Kristus och honom korsfäst?

I detta enda och ena är
 ju segern oss gifven redan.
 Om natt och dimmor än trycka här,
 om kampen blir hård — hvad sedan?
 Vi lyfta, lyfta vårt hufvud opp,
 se, fikonträdet står snart i knopp —
 och då vår förlossning nalkas.

För honom är det nu verklighet,
 i blomma har knoppen sprungit.
 Han ser och skådar nu härligt det,
 som anande här han sjungit.
 Han hör kring Guds och kring Lammets tron
 i mäktigt stigande jubelton
 en röst som af stora vatten.

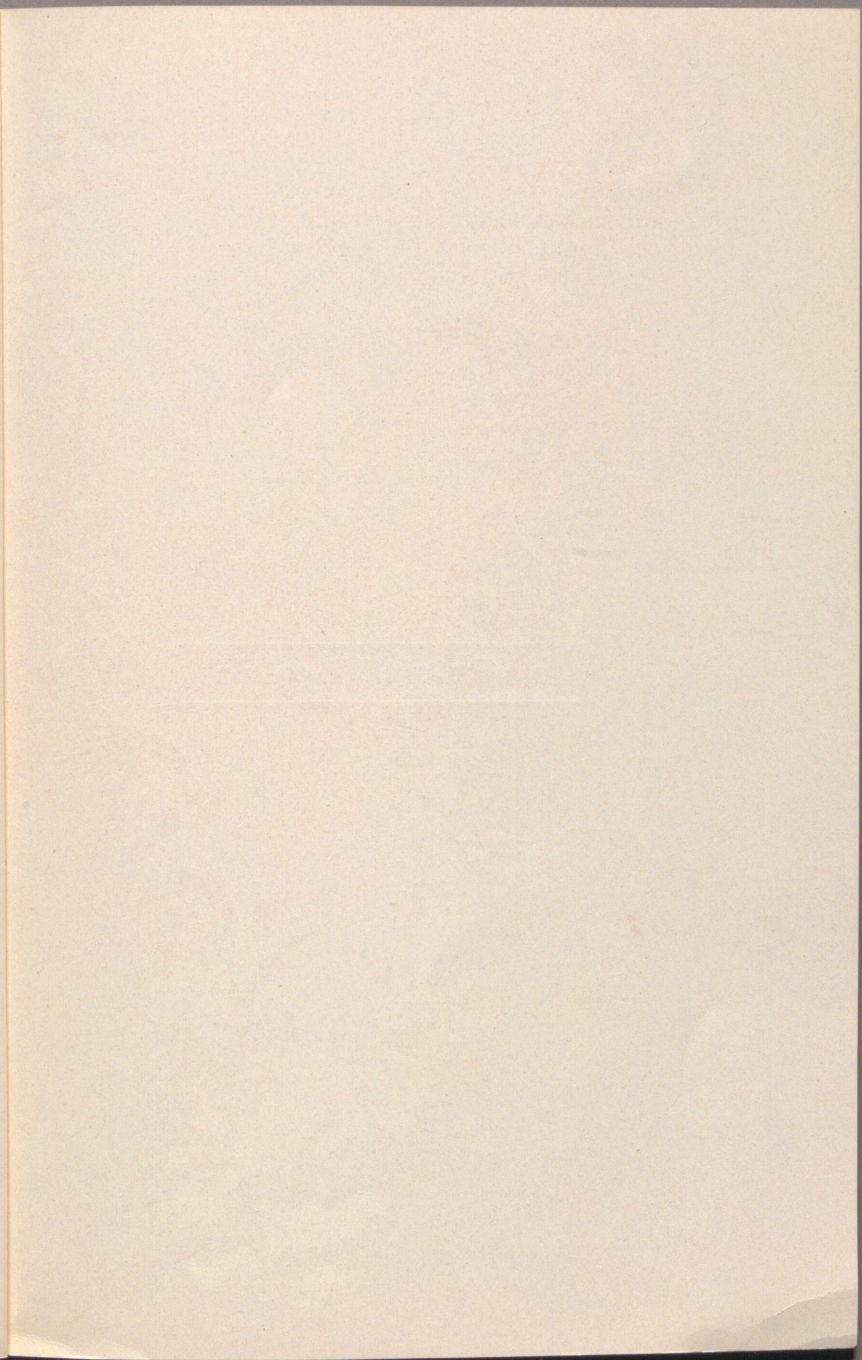
Än mer: han stämmer nu in uti
 den eviga, nya sången,
 den Höga Visa, hvars melodi

är fram ur Guds hjärta gången.
 All suckan vändt sig i fröjdepsalm,
 och korset bleknat för segerns palm
 och lifvets strålande krona.

Ej höfves klagan vid deras graf,
 som nämndes för Herrens fromma.
 Hur godt, att stormen har stillnat af
 och in de i hamn fått komma —
 O, blifve, blifve, hur åren gå,
 vår död, som deras, en gång också
 ett Herrens ljufhgets möte!

Ida Granqvist.

⌘⌘ Pris 15 öre. ⌘⌘